

Hans-Henrik Sørensen

Rejsebreve fra
AUSTRALIEN

Hans-Henrik Sørensen

Rejsebreve fra
AUSTRALIEN

Forord

Fra oktober 2007 til januar 2008 foretog jeg sammen med min daværende kone, Susanne Høegh, en rejse til New Zealand og Australien. Vi havde besluttet at begynde rejsen i Hamburg den 4. oktober og derfra flyve til Dubai. Her ville vi tage tre overnatninger og skulle så flyve videre til Auckland, New Zealand. Den 20. november skulle vi ifølge vore billetter flyve videre fra Christchurch (N.Z.) til Sydney (Aus.).

Da Susanne gerne ville hjem og fejre jul med børn og børnebørn, var den videre plan, at hun skulle flyve fra Melbourne via Dubai til Hamburg den 6. december. Jeg skulle så fortsætte på egen hånd. Min billet var „åben“ fra Perth, så jeg kunne rejse tilbage, når jeg ville.

Under hele den lange rejse, sendte jeg cirka to gange om ugen et rejsebrev med fotos som emails til familie og venner hjemme i Danmark. Efterhånden steg antallet af modtagere, så de sidste rejsebrev blev sendt til 50 emailadresser i Danmark.

Jeg fik mange positive kommentarer for disse rejsebrev, og vælger nu at udgive dem, idet jeg tror, at mange, der ønsker at rejse til de to spændende lande, gerne vil vide mere om, hvordan det kan gøres, inden man begiver sig af sted.

Beretningerne er fordelt i to bind: **1. New Zealand** og **2. Australien** og fremstår stort set i deres originale form.

Fotografierne er, med mindre andet er nævnt, alle mine egne.

Hans-Henrik Sørensen 2012

2. del: AUSTRALIEN

Sydney, Australien, torsdag 22. november 2007

Tirsdag den 20. november var det Sannes fødselsdag. Vi vidste, at denne dag ville blive lidt forvirrende, idet vi jo skulle pakke – og denne gang smide ud af alt det, vi har fået slæbt sammen (især landkort og brochurer). Det var efterhånden blevet til en del – selv om vi ved, at vi ikke har plads til mere i kufferten – rent vægtmæssigt.

Vi fordrev tiden indtil ca. middag i Christchurch og spiste vores madpakke i haven ved vort logi. Vi havde fået lov til at blive på området – både med bagage og bil (det er ellers normalt, at man skal være ude af matriklen kl. 10 på ud-tjekkedagen). Da vi jo af erfaring ved, at lufthavne, check-in osv. kan volde visse problemer og tage en vis tid, var vi enige om at være i god tid – også denne gang. Det skulle igen vise sig at være en god idé. Når vi rejser, sker der sgu altid noget uforudset. Det gjorde der selvfølgelig også denne tirsdag. Da vi sad køreklare i bilen – ville denne ikke starte – der var ingen strøm!! Vi fik ringet til AA (sådan hedder FDM her) – og de ankom inden der var gået et kvarter. Den flinke mand kunne ikke finde en fejl – men han fik startet bilen (ja, ja det var jo en JAPANSK, Toyota), så vi kunne køre de små 10 km til lufthavnen. Vi havde masser af tid, så Sanne sikrede sig lige en ekstra gang, at vi nu var på passagerlisten – det var vi. Det er bare super at flyve med The Emirates. Ingen sagde noget til vores næsten 5 kg overvægt (tilsammen) og ingen sagde noget til min rygsæk, som er med som håndbagage – denne må her højst veje 7 kg – men min er proppet med laptop og rejsebøger – så den vejer med sikkerhed over 10

kg. Heldigvis var der ikke mange med flyet, og det lettede præcist. Flyvetiden var sat til 3 timer og 20 minutter – og heller ikke denne blev længere. Vi landede ret præcist i Sydney lidt over kl. 20 lokal tid. Ja, Sanne kan nu prale med, at hendes fødselsdag i 2007 kom til at vare 26 timer – i stedet for de sædvanlige 24 timer! Godt vi ikke skulle passere datolinjen – så kunne man jo have risikeret at skulle holde fødselsdag to gange!

Nå, men velankommet til Australien kom så næste problem. Man må ikke medbringe noget af animalsk eller vegetabilsk oprindelse (og da slet ikke frø, plantedele, dyr eller madvarer), så Sanne havde for en sikkerheds skyld opgivet, at hun havde medbragt strandskaller fra NZ. Hun havde endda brugt nogle timer til at koge dem i (det stank forfærdeligt – men der var heldigvis ikke andre i køkkenet, mens hun foretog denne operation).

Jeg havde bekymret mig om, hvad de ville sige, når de så, at min returbillet siger 15. marts 2008. Mit visum gælder godt nok et helt år – men jeg må kun opholde mig 3 måneder ad gangen her i landet.

Men vi havde ikke behøvet at bekymre os om noget. Vi kom glat igennem „karantænen“ og Sannes forklaring blev godkendt, og de ville ikke engang se hendes flotte muslingeskaller.

Så kom næste opgave: vi skulle ringe til vort hostel her i Sydney, „The Original Backpackers“, så ville de sende en gratis shuttlebus ud efter os i lufthavnen. Go'mor'en!! Telefonen slugte uden videre 2 af mine netop vekslede australske dollars, uden at der skete en skid.

Så blev Sørensen sgu mopset og gik uden for lufthavnen. Sanne var efterhånden også blevet smøgtrængende (mere end 3 timer uden nikotin er slemt). Lige uden for lufthavnen stod der en mand med et skilt, der sagde „Shuttlebus to Hotels and Hostels“ - det var jo lige os – godt nok skulle vi betale 10 \$ hver – men hvad pokker, klokken var jo ved at være mange,

og vi var godt trætte. Vort indre ur viste jo allerede næsten midnat new zealandsk tid, så vi takkede ja. Inden der var gået meget mere end en time, var vi ved vort hostel.

Det ligger midt i Sydneys „red light district“, Kings Cross, med stripbarer og natklubber som nærmeste naboer. Men her var nu relativt roligt. Vi har fået et værelse med to køjesenge helt for os selv. Der er TV og køleskab på værelset, men her er noget slidt og nusset. Vi forsøgte via nettet at booke et nyt logi lidt uden for Sydney i sydlig retning, men her var optaget. Så vi er nu blevet enige med vor vært om, at vi lægger tre nætter til, så vi bliver i Sydney til og med den 25. november – således at vi skal videre ét eller andet sted hen den 26.

Onsdag var vi rundt og se på biler. Her er bl.a. et helt marked for „backpacker cars“. I et p-hus står der ca. 20 biler – nogle af dem fyldt med campinggrej, telt, gasblus, tallerkener, bestik osv. osv. - men disse biler køber man totalt uden garanti. Dvs. at bilen kan bryde sammen lige efter, man har afsluttet handelen – og hvad så? Vi kiggede på nettet, og vi kiggede ind hos en forhandler, der ifølge loven skal give garanti, men her er priserne også noget højere. Vi er i syv sind – men har da heldigvis nogle dage til at overveje i.

I mellemtiden har vi fået læst diverse pjecer om bilkøb, registrering, forsikring osv. Det er simpelthen en jungle, men andre har klaret det før os, så vi skal nok finde ud af det – håber jeg.

Onsdag eftermiddag gik vi den lange vej fra Kings Cross via botanisk have ud til Operahuset. Det var varmt og krævede flere hvil. Vi havde flere gange hørt en underlig lyd fra et eller andet. Det lød næsten som om én eller anden havde ondt i maven. Mens vi sad på en bænk i botanisk have, fik vi opklaret, hvad det var, der sagde sådan. I træet lige over os sad der mindst 10 kakaduer.

Kakadue i Sydney

Jeg har glemt at fortælle, at om formiddagen, mens vi var på „biljagt“, tog Sanne et billede af en ibis i et springvand - midt i byen:

Nå, men vi nåede frem til operahuset. Først kunne vi se det på lang afstand fra den botaniske have. Efterhånden som vi kom nærmere, kunne vi se, at det jo er noget større, end vi havde forestillet os.

Kort sagt: det er meget imponerende. Vi tog selvfølgelig et utal af billeder – også af den flotte Harbour Bridge, bl.a. kendt fra TV nytårsaften – kendt som ét af de steder i verden, hvor man som nogen af de første kan fejre det nye år.

Nu var den gamle (altså JEG) blevet træt og godt varm, så derfor enedes de to efterlønnere om at prøve at tage den lokale metro tilbage til Kings Cross.

Ja, ja man er jo kommet til storbyen. Sydney har knap 4 mio. indbyggere (Danmark har som bekendt 5 mio.). Så der er masser af trafik og masser af mennesker. Jeg synes, Sydney minder lidt om New York City. Her er mange skyskrabere og veje, der går over og under hinanden.

Området ned mod Operahuset fik mig i hvert fald til at tænke på Central Park i New York.

Operahuset - „Danish design“ - Sydney

Onsdag aften blev det tordenvejr. Det havde været trykkende hele dagen, men det var som om luften ikke blev rigtig rensset igennem, som vi kender derhjemme fra – men det er måske fordi vi befinder os i en storby, hvor luften i forvejen er af meget ringe kvalitet.

Torsdag morgen var det stadig overskyet, og der faldt en del regn. Vi havde egentlig snakket om at tage på sightseeing i bus. Sydney har – lige som mange andre af de storbyer, vi har besøgt, en sightseeingbus, som man fx køber billet til om morgenen. Med denne billet i hånden har man nu lov til at stå på og af bussen lige så mange gange man har lyst til i løbet af denne dag. Bussen – eller busserne for der kører selvfølgelig flere – bruger ca. 2 timer (i hvert fald her i Sydney) til en rundtur til 27 sights. Men da vejret altså ikke var det bedste, foreslog jeg, at vi stedet tog ud og kiggede på brugte biler. Jeg havde via nettet fundet ud af, at der her i Sydney-området er en lang gade, Parametta Road, hvorpå der ligger adskillige bilforhandlere. Jeg tænkte, at det kunne være fint at kigge her. Derfor tog vi et tog ud til forstaden, Parametta, så – forestillede jeg mig – kunne vi altid gå ind ad gaden mod city. Men afstandene her er altså større end derhjemme. Parametta-togturen tog lidt over ½ time – og det var endda med hurtigtoget, der kun stopper ved ganske få stationer undervejs. Togene her er i øvrigt også ganske specielle. Man stiger på og kan så vælge, om man vil sidde på „første sal“, i „stuen“ eller i „kælderen“. Togene kører ret stærkt og er i øvrigt ret lydløse.

Vi nåede frem til Parametta, som - jeg i forvejen havde læst mig til - skulle være en meget seværdig by. Så begyndte det at regne – og i mellemtiden havde jeg indset, at afstanden fra Parametta og tilbage til Sydney altså var små 30 km – altså IKKE i gåafstand for de to efterlønnere!

Da vi havde set lidt på den regnvåde by (vi gik skam rundt i mere end en time – og nåede også at gå på Internetcafé og se på Google Earth – der overbeviste mig om, at vi skulle tage toget tilbage) – tog vi tilbage til Sydney.

Hvad gør man, når man står i en stor fremmed by og ikke kender en sjæl og skal købe en brugt bil?? Man bliver alle steder advaret om, at alle er ude på at snyde én – og at mange – især unge mennesker har købt en bil, der så er brudt sammen ½ time efter handelen er afsluttet.

Jeg har, som fortalt, læst en masse – både på nettet og i foldere mm – og alligevel føler man sig usikker på mange ting. Jeg prøvede at snakke med nogle af de mennesker, der arbejder på vort hostel og fik det råd, at jeg i hvert fald skulle handle med en forhandler, der ifølge loven skal give garanti. Vi havde, som nævnt, besøgt én forhandler. Han virkede meget troværdig, men samtidig måske en smule for smart. Men ét eller andet sted, så var hans tilbud måske det bedste, vi havde fået indtil nu – i hvert fald m.h.t. garanti.

På vejen hen til ham, fik vi imidlertid øje på en anden forhandler. Her skulle vi da lige kigge ind. Det gjorde vi, og her kom vi i snak med en ung tysker, der var ansat som sælger. Han fortalte, at de ud over de udstillede biler også havde et par, der var ved at blive klargjort på deres værksted 5 minutters gang fra butikken. Han fulgte os til værkstedet, hvor vi blev præsenteret for et par stationcars, som vi var blevet enige med os selv om, ville være det bedste køb. Her kan man have en madras liggende bagi og kan derfor sove i bilen, hvis det bliver nødvendigt! Noget, jeg måske kunne få brug for på min videre færd. Sanne ønsker jo at forlade „selskabet“ i begyndelsen af december.

For at gøre en lang historie kort: jeg besluttede mig for at købe en gammel (1995) „Opel“. Her hedder Opel „Holden“ og er fremstillet i Australien. Motoren lyder OK og har kun gået 190.000 km (ifølge sælger og km-tæller). Den var OK i lakken (bilerne ruste ikke her som i Danmark). Airconditionen virkede, og dækkene så ikke alt for slidte ud. Den leveres nysynet – hvilket her betyder, at jeg har 6 måneder til at køre rundt i rent lovmæssigt – og altså kan sælge den efter 3 måneder, så den nye køber så har 3 måneder, inden bilen igen skal igennem et nyt syn.

Men der følger garanti med – bl.a. tilbage-købsgaranti og „Falck-medlemsskab“. Jeg ved godt, at garantien ikke er meget værd, hvis jeg står med en nedbrudt bil i fx Darwin – og firmaet ligger i Sydney. Men hvad skal man gøre? I hvert fald har det firma, jeg handler med, også en afdeling i andre byer – bl.a. Perth (hvor jeg jo ifølge min egen plan vil slutte min rejse til marts).

Pris? Uha, biler her virker dyrere end i Danmark. Næsten 25.000 Dkr.

De har lovet at have „dyret“ færdig og klargjort til på mandag. Oven i handelen indgik bl.a. et komplet kortsæt over hele Australien og vistnok en del campingudstyr mm – nu får vi se.

Torsdag aften kunne vi så booke et nyt hostel – idet vi håber, at vi altså kan forlade Sydney i egen bil mandag. Vi fandt et vandrehjem ca. 100 km mod syd herfra. Det bookede vi for to nætter. Vi skal jo videre mod syd!

Og så lysner det i øvrigt: vores vært her på vort hostel har lovet, at vi må flytte til nogle helt nye værelser i morgen. De er netop blevet færdige – og det er en-suite (altså med eget bad og toilet – ud over TV og køleskab) – lækkert!! Tre nætter – til samme pris (som vi har betalt for et gammel, slidt og nusset værelse UDEN toilet) – i nyt værelse - „åbningstilbud til gamle kunder“. Det er nu ikk' så ringe!

Harbour Bridge set fra Operahuset - Sydney